

ΑΣ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΑΣ, ΜΠΟΡΟΥΜΕ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

(Μονή Μεγάλου Μετεώρου 1483- Η Σταύρωση)

Εκείνο το απόγευμα του Απριλίου, το συνταρακτικό δράμα του Γολγοθά, αντάμωνε το τραγικό του τέλος, με την πτώση μιας βαριάς πλάκας, στον λαξευμένο στο βράχο τάφο, του από Αριμαθαίας Ιωσήφ. Η μαύρη αυλαία του πόνου, μιάς θείας, γόνιμης, φωτόχυμης από πίστη ζωής, διανθισμένης με την αγάπη, την ελπίδα και την αρετή, ενός μοναδικού Υιού του Θεού. Αυτού που άφησε πρόωρα τον επίγειο βίο, ως ένας ακόμη αδικοσκοτωμένος, με τον φρικτό τρόπο των αμύητων φθαρτών ανθρώπων. Τα βασανιστήρια. Έτσι τουλάχιστον πίστευαν τα ανόητα ανθρωπόμορφα πλάσματα, με τα πλείστα λανθάνοντα τεκμήριά τους.

(Μονή Μεγάλου Μετεώρου 1483- η εις Άδου κάθοδος)

Ως και στις ψυχές αυτών που τον συντρόφευσαν στις μακρές πορείες Του. Που γεύτηκαν τους χυμούς από τον θείο λόγο Του. Που επελέγησαν για να αντικρύσουν τη θεϊκή Του δύναμη. Αυτών που πίστεψαν, όπως αυτοί θεωρούσαν την πίστη, στο ονειροπόλημά Του, στην ομολογία και εκμυστήρευσή Του. Αυτοί που κολύπησαν στις απίστευτες εξάρσεις πνευματικών συγκινήσεων και εσωτερικής γαλήνης, ελπίδας, προσδοκίας και χαράς. Αυτοί που σε στιγμές πνευματικής ανάτασης, είχαν ομολογήσει κάποτε την θεία υπόστασή του ως Υιού του Θεού.

(Πρωτάτο Αγίου Όρους 1290)

Τώρα ο Ιησούς κείτονταν οριστικά νεκρός, στις πληγωμένες καρδιές τους. Η στυγνή πραγματικότητα που τους θάμπωνε τα μάτια, τους ωθούσε να πιστέψουν στο αλγεινό και απροσδόκητο τέλος Του. Τους είχε λυγίσει με την πλάνη της. Η απογοήτευση είχε πλημμυρίσει τις ψυχές τους με τη βεβαιότητα του θανάτου. Δύο εικοσιτετράωρα

ήταν αρκετά, για να συντρίψει την ομάδα τους. Διαλύθηκαν σαν στρατιώτες που έχασαν τον ατρόμητο αρχηγό τους στη μάχη. Σαν φοβισμένα πρόβατα που έχασαν τον στοργικό ποιμένα τους. Αποκαΐδια μεγαλόπνευστων ονείρων, συναντιόνται κάπου-κάπου δειλά, για να αλληλοβοηθηθούν, να συγκροτήσουν τις σκορπισμένες σκέψεις τους, να βρουν διέξοδο στο αδιέξοδό τους.

«Τις αποκυλίσει υμίν τον λίθον απο της θύρας του μνημείου» (ποιος από εσάς θα μετακινήσει την πέτρινη θύρα του τάφου;). αναρωτιούνται καθώς αργοσέρνουν τα βήματά τους, άντρες και γυναίκες, προς την κρύπτη του θησαυρού της στοργής τους. Η θανά του θανάτου του δασκάλου τους, είχε προκαλέσει στις ψυχές τους αβάσταχτο πόνο.

Κι όμως, προς διάψευση της ανθρώπινης άγνοιας και πλάνης, ένα συνταρακτικό, απρόσμενο γεγονός, μία απίστευτη εξέλιξη είχε μεταλλάξει τον πένθιμο χώρο, δίνοντας τροφή σε μία αχαλίνωτη φαντασία. Εκείνη η νύχτα, κράτησε έκτοτε το μεγάλο μυστικό ασφαλώς κλεισμένο στον κόρφο της, αρνούμενη να το μοιραστεί με τους ανθρώπους. Θνητού οφθαλμός δεν αντίκρισε το μέγα θαύμα. Περίχαρη η νύχτα άφησε τη θέση της στο βαθύ όρθρο, στη ροδοπέταλη αυγή που δίνει το καθολικό σύνθημα, για να ξυπνήσουν, όλα τα πλάσματα της γης. Και η αυγή, συνεπικουρούμενη από τα χαρούμενα κελαϊδίσματα των πουλιών, άφηνε ελεύθερη τη διαφάνεια του φοβερού μυστικού.

Ένα ψυχικό λαχάνιασμα κατέλαβε πρώτα τις γυναίκες. Οι στριγγές φωνές τους ανάγγειλαν το απίστευτο γεγονός. Ένωσαν σεισμό, αντίκρισαν τη βαριά πλάκα κυλισμένη και τον τάφο άδειο! Μίλησαν για παράξενες οπτασίες, οράματα και αγγέλματα, όπως, «Ιησού τον Ναζαρηνόν ζητείτε, ούκ' έστιτ ώδε, άλλ' εγήρεται.» (Τον Ιησού αναζητάτε, δεν βρίσκεται εδώ, διότι έχει αναστηθεί).

Η Μαρία η Μαγδαληνή ισχυρίζεται ότι Τον είδε. Ότι Τον άκουσε να την προσφωνεί με το όνομά της, «Μή μου άπτου», όταν προσπάθησε να αγκαλιάσει τα πόδια Του. Κι όσο τρέχουν για να αναγγείλουν στους μαθητές Του, το χαρμόσυνο γεγονός, ακόμη απορούν, δυσπιστούν, υποκύπτοντας στην δυσπιστία της αδύνατης ανθρώπινης υπόστασής τους. Η προσταγή Του σ' αυτές, «ώσει λήρος εφάνη τα ρήματα αυτών»(σαν φλυαρία(ανοησία) φάνηκαν τα λόγια τους). Ώσπου οι Πέτρος και Ιωάννης πιστοποιούν εκείνο το βράδυ την αλήθεια των λεγομένων τους.

(Η Ανάσταση του Ιησού – Θεόφιλος, Εκκλησία Μακρυνίτσας)

Το αδιαμφισβήτητο ιστορικό γεγονός της αναστάσεώς Του, θωρακίζει τι ψυχές από την πλάνη και τη δυσπιστία. Το τεράστιο κύμα φωτός κατακλύζει τις ψυχές τους και οδηγεί έκτοτε τα βήματά τους προς το τέρμα των προσπαθειών του ιερού σκοπού τους.

Οι άνθρωποι γύρω τους, θα υψώσουν επανειλημμένα τα τείχη όλης τους της σκληρότητας, της ειρωνείας, της δυσπιστίας, της αμφισβήτησης με την υλιστική τους διάθεση, κάτι που προέβλεψαν οι Απόστολοι (βλέπετε Β' Τιμοθ. 3:7, Β' Πέτρ 3:3-7). Κάποιοι προέβαλαν τη γνώμη τους, όπως,

- το σώμα Του εκλάπη. Μα πώς, με στρατιωτική φρουρά που γνώριζε την βαριά τιμωρία τους σε περίπτωση δωροδοκίας. Ο θόρυβος που

θα προκαλούσαν τυχόν τυμβωρύχοι, πληρωμένοι από τους μαθητές – Αποστόλους; Από αυτούς που μνήθηκαν να μιλούν μόνο τη γλώσσα της αλήθειας;

- ότι ο Ιησούς πλαστογράφησε τον θάνατό του. Ότι απλώς λιποθύμησε και θάφτηκε ζωντανός. Και μόνο τα απίστευτης σκληρότητας βασανιστήρια, οι συνεχείς αιμορραγίες, ο λογχισμός στα πλευρά, θα είχαν καταβάλλει ολοκληρωτικά οποιοδήποτε υλικό σώμα. Και η επιστήμη βεβαιώνει ότι η πολύωρη παραμονή του στο σταυρό και η στάση του σώματος, προκαλούν σύντομα ανακοπή καρδιάς ή πνιγμό.

- οι μαθητές Του έβλεπαν οράματα και όχι τον Ίδιο τον Ιησού. Μα οι εμφανίσεις Του έγιναν παρουσία 500 και πλέον ανθρώπων κάποιες φορές. Περπατούσε και συζητούσε μαζί τους (Ιωαν. κεφ. 11).

- δεν υπήρξε ο Ιησούς. Η πιο ακραία άποψη απ' όλες. Κατά τη γνώμη μου, η ύστατη προσπάθεια των αρνητών, όταν όλα τα άλλα επιχειρήματά τους κατέρρευσαν.

Ο υλισμός, με την αδυναμία του να εξηγήσει την ύλη, ότι όπισθεν του της ροής των αισθητών φαινομένων και των Νόμων που προσανατολίζουν το λογικό, ζει υπαρκτός ολόλαμπρος ο αληθινός κόσμος. Αυτός των ανέμων θαυμάτων, που κυβερνά το υπέρτατο Πνεύμα. Και τα φαινόμενα μας δίνουν μόνο μία εικόνα, ενός ειδώλου απατηλού, που θρυμματίζεται εύλογα μπροστά στο θάμπος του, αδυνατώντας να θολώσει την καθαρή πηγή του Φωτός. Μάταια προσπαθεί να την εγκλείσει, στα στενά ορατά και απτά όρια του υλικού κόσμου, και να την καταστήσει δέσμιο των άκαμπτων αλυσίδων των αιτίων και των αιτιατών. Η βαθύτατη διαίσθηση της ανθρώπινης προσωπικότητας έχει συλλάβει ότι ο υλικός κόσμος του είναι πεπερασμένος.

Οι σκεπτικιστές, οι ψευτομορφωμένοι, οι ψευτοσοφοί, οι αιρετικοί, παίρνουν τη θέση που τους υποδεικνύει η φαυλότητά τους, απέναντι στο μύθο και στο δόγμα. Καρατομούν με το σπαθί της λογικής τους, όσα η πίστη με τον μόχθο του υπέρλογου έχει κατακτήσει.

Ο υψηλότερος εκπρόσωπος της ανθρώπινης προσωπικότητας, ο Ιησούς, σμίλεψε ανάγλυφα τη σύλληψη αυτή, με τα επιγραμματικά του λόγια στη Σαμαρείτιδα: «Πνεύμα ο Θεός και τους προσκηνούντες Αυτόν εν πνεύματι και αληθείη δει προσκυνείν.» (Ο Θεός είναι Πνεύμα και αυτοί που τον προσκυνούν, ως Πνεύμα αληθινό πρέπει να τον προσκυνούν.)

Από Αυτό το δημιουργώ αείζων και μη πεπερασμένο Πνεύμα προερχόμαστε κι εμείς τα τέκνα Του. Ένας σπινθήρας μέσα μας, ικανός να διαλύσει και τα πιο ζοφερά σκοτάδια και να βρει το δρόμο του προς το Φως. Αυτός μπορεί να βρει την αλήθεια, εάν ποτέ το κατανοήσουμε και αποφασίσουμε, ως έλλογα και αυτόβουλα όντα. Αυτόν τον σπινθήρα, το πνεύμα μας, συμβολίζει και το κερι που κρατάμε το βράδυ στην Ανάσταση.

Και η Ανάσταση του Ιησού, είναι η νίκη της ζωής επάνω στον θάνατο. Η γέφυρα μεταξύ τους που αποτελεί, την πιο βαθιά και ακατάλυτη πίστη της ανθρώπινης προσωπικότητας, με το κέντρο του θρησκευτικού της παλμού. Είναι η Ανάσταση του Θεϊκού Πνεύματος, που δεν ανήκει στο είδωλο υλικό μας σώμα και στον υλιστικό κόσμο μας των απτών φαινομένων. Διότι το Πνεύμα είναι Αθάνατο.

Η πίστη του Χριστιανού για την Ανάσταση, τον κρατά στο δρόμο της αλήθειας, ως μία έκφραση πλήρης ασάλευτης πίστης στον αληθινό κόσμο του Πνεύματος, και μακριά από εκείνον τα παραίσθησης των φαινομένων. Κι όταν ο πιστός Χριστιανός κρατά στο χέρι του το αναμμένο κερι συνειδητά, τη στιγμή που αντιλαλεί χαρμόσυνα το «Χριστός Ανέστη» και όχι με το μυαλό του στην

γευστική μαγειρίτσα, τότε είναι ένας πραγματικά φωτισμένος άνθρωπος.

Εύχομαι Καλή Ανάσταση σε όλους.

**Τάκης Ιωαννίδης
(3-4-2007)**